

La mala fe dels “nostres” (els autonomistes) (i II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 12 de juliol de 2024

Es pot llegir la primera part de l'[article aquí](#).

Si això que perpetren els instal·lats fos tan bo com diu el president en funcions del Consell Regional. Si incrementar el PIB amb la importació de gent que ve de fora fos la gran solució, és estrany que no ho apliqui ningú més. Per exemple, el País Basc no ho han fet i també és una autonomia sota la tutela hispana. Sota la mateixa Corona i això no ho fa. Tot indica que com a nació no els interessa fer una bestiesa com la que perpetren els nostres autonomistes per continuar remenant l'olla. Una excentricitat que fan per deixar que continuï l'espoli i facilitar que els seus col·legues, els del Club dels 299, continuïn fent-hi de les seves i rebentant el país, rebentant el mercat de treball i generant pobresa. Econòmica, social i nacional. Això també ho diuen tots els indicadors i els economistes més valents.

Els governants i els patricis del País Basc també volen viure bé, però no permeten que les seves polítiques immigratòries els arribin a minoritzar i els empobreixin com sí que ho fan els indocumentats. El País Basc ha crescut, en els mateixos vint-i-cinc anys, només un 6,5% de la població i **un total de 134.000 persones** que segons les dades ha permès que visquin millor i se sentin més bascos perquè la societat és més homogènia.

El problema és que el nombre d'habitants a Catalunya s'ha incrementat en un 28% en el mateix període i les infraestructures no ho han fet per poder acollir-los. Volem acollir? On i com? I amb quines condicions? I quina repercussió tindrà? Res. Ja farem. Ja demanarem. Ja exigirem a Madrid. Res.

Tot allò que els il·lusionistes deien estructures d'estat es troben sota mínims. Us en recordeu? Ni mèdiques, ni escolars, ni les relacionades amb els transports públics, ni amb la xarxa viària. Res. El problema és que no funciona res més enllà de la cadena de transmissió publicitària del gran NO-DO regional vergonyosament acrítica i contemplativa, que els permet viure encara en el seu món autista.

La qüestió és que la cobertura de serveis socials és pitjor que la que hi havia els anys noranta. Cap país del món no es vanagloria de crear PIB, que no vol dir generar forçosament riquesa, a còpia d'importar gent i d'empobrir els que ja són aquí. I desnacionalitzar-nos encara més. Això és el que han fet des de finals del 90 i, si no hagués estat per la crisi del totxo del 2008 i la pandèmia Covid ja hauríem superat els 9 milions que el senyor Mas-Colell –un dels gurús dels establerts– pregona entusiàsticament. No estem a l'edat mitjana, ni a la Cuba de la Capitania General de mitjan segle XIX.

Cap govern al món ha fet el que han fet aquestes lamentables generacions de polítics pusil·lànimes que han destrossat el país, el territori i l'esperança dels catalans, de la catalanitat. Ens han enredat i s'ha aprofitat de la bona fe i d'una idea generalitzada i incondicional que ens feia creure que "aquests pensen en el país i en nosaltres. Ara sí". Ningú enganyaria tant als seus i se'n vanagloriaria.

Ara, vint-i-cinc anys després de la segona gran allau immigratòria, ens pregunten mitjançant aquesta eina manipuladora que és el CEO, què en pensem sobre la gent que ve de fora. Ara que tot està tan trinxat, físicament i espiritualment, els autonomistes volen saber millor quina idea en tenim. Més de la meitat dels catalans ja diuen, sense embuts, que n'estan farts d'aquesta desmesura i si només són la meitat vol dir que l'altra meitat ja és immigrant o forma part d'aquest conglomerat social de procedència i sentiment forà i *crioll*.

D'aquella ocurrència social cristiana de "És català qui viu i treballa a Catalunya", no en queda res perquè només era simple propaganda barata. No en queda res més que dir que "Ho vàrem intentar. Hem fet el que hem pogut". Eren els *Abracadabres* dels "nostres" per fer-nos sentir bona gent quan en realitat, l'any 80, érem les víctimes d'una opressió per terra, mar i aire que no ha finit. "Hem de ser magnànims perquè nosaltres som diferents", era el missatge estúpidament vanitós, marca de la casa. Té molt de mèrit aquest joc de mans tan hipòcrita.

Fa gràcia que ara tinguin la consideració i la curiositat de voler saber què en pensa la gent sobre la minorització, ara que el seu món també s'ensorra sense remei. Com és tradició, en aquesta mena d'enquestes hi ha un munt de preguntes placebo. Tranquil·litzants per continuar amb l'engany i per mantenir l'esperança. I per no canviar res. És una altra especialitat de la casa. No és el primer cop que ho comento, però em recorden aquells meravellosos sondejors que feien durant l'època més tranquil·la del virrei sobre la llengua que facilitava tot el gran NO-DO regional per obrir sempre en positiu. "El 95% de la població entenia el català", deien. Salvats! Unes dades balsàmiques que no eren ni fiables i que des del punt de vista de la normalització de la llengua no servien absolutament per a res, com hem comprovat. Amb això, l'autonomisme ja feia veure que com a mínim, tot estava controlat. Estable per uns quants mesos més.

Ara, en aquest sondeig, fan el mateix i posen a prova també la bondat dels enquestats amb preguntes que refermen finalment que els que responen "no" són del tot del Ku Klux Klan. En una enquesta d'aquesta naturalesa no pots fer preguntes *Oh, benvinguts, passeu, passeu*. Preguntar si estàs a favor del reagrupament familiar o si els immigrants han de cobrar l'atur o no, són preguntes putxinel·li que van dirigides bàsicament al cor, als sentiments i no al sentit comú que és el que ens fa més falta.

No crec que els hagin preguntat si els hi sembla normal que

ells –els enquestats, els catalans– per interès dels sectors del totxo i turístic hagin de pagar als treballadors importats, ni que sigui indirectament, amb el deteriorament de tots els serveis socials. Fora una bona pregunta que els instal·lats eviten, està clar. Tot és vaporós.

Fa anys que amb relació al turisme tothom hi diu la seva i xerra, xerra, xerra com a mínim sense temor a considerar-se un fatxa. Fins i tot els més *progres* poden repetir aquesta frase tan classista de “captar turisme (gent?) de **qualitat**”, i no els passa res. És bo buscar un punt de trobada en el qual el sentit comú serveixi per xerrar menys i saber què ens passa realment. Fa pocs dies un dels responsables de l’organització de l’exitosa manifestació contra la gestió turística, Daniel Pardo, deia això tan encertat en el diari digital *VilaWeb*: “El problema del turisme no és que sigui bo o dolent; **és que sigui massiu**”.

Crec que la frase serveix també per a la immigració perquè, al meu entendre, la desmesura i l’extrema cobdícia ha estat un dels pitjors defectes dels “nostres” des de fa molts anys. “**El problema és que sigui massiva... i saber si és plenament necessària... pel país**”, hi afegiria.